

Aan : De staatssecretaris van Economische zaken,
Landbouw en Innovatie
Dhr. H.Bleker

ons kenmerk : mv1011

uw kenmerk :

datum : 14-11-2011

uw brief van :

onderwerp : voorgenomen Wet Natuur

aantal bijlagen : geen

contactpersoon : M.A.Verweijen

telefoon : 0186-692144

e-mail :

martver.diewier@hetnet.nl

Geachte heer Bleker,

In de 17de eeuw bepaalden in onze streek de eigenaren (vaak ambachtsheren) van nieuw bedijkte polders, dat het recht van beplanting uitsluitend aan hen toekwam. Zij bepaalden waar en hoe beplanting werd aangebracht. Er werd weliswaar erkend, dat de landbouw lokaal schade zou kunnen ondervinden van schaduwwerking, maar beplanting zou in het algemeen ten goede komen aan een voor de landbouw gunstig klimaat. Algemeen belang moest boven particulier belang gaan en daarom was het van belang dat de ambachtsheren beplanting in eigen hand hielden. Door zelf over de beplanting te gaan was bovendien de duurzame aanwezigheid daarvan verzekerd. Beplantingsrecht aan particulieren geven zou maar leiden tot versnipperd en inconsistent beleid.

De voorgenomen Wet Natuur geeft er blijk van de 17de eeuwse wijsheid niet begrepen te hebben. Het rijk wil natuurbeleid grotendeels over laten aan afzonderlijke provincies, gemeenten en particulieren. Dit streven past in de filosofie, dat besturen en beslissen dicht bij de lokale samenleving moet staan. Op zich wellicht een goede zaak, maar daarmee wordt een consistent natuurbeleid overboord gegooid. Het rijk heeft kennelijk niet langer de ambitie nationale natuurdoelen te bereiken en te handhaven. De regio beslist zo het uitkomt. Alleen voor internationale verplichtingen zal het rijk nog verantwoordelijkheid nemen, zij het op afstand. De provincies worden immers geacht een en ander te realiseren en kunnen daar ook nog op aangesproken worden.

De biodiversiteit in ons land staat er slecht voor. Deze bedraagt slechts 20% van wat deze zou moeten zijn. Het platteland is soortenarm als gevolg van zeer intensieve landbouw. Vermesting, verzuring, verdroging en versnippering kenmerken nog steeds grote delen van ons landelijk gebied. In ons werkgebied de Zuidwestelijke Delta is het natuurlijke ecosysteem onnodig grotendeels uitgeschakeld ten behoeve van landbouw, industrie en veiligheid.

Overheid en maatschappij gaven aan en erkenden in de jaren tachtig van de vorige eeuw dat ingrijpen noodzakelijk was. We waren als samenleving te ver gegaan. We legden een te groot beslag op de natuurlijkheid van ons land. Het streven tot herstel werd neergelegd in o.a. het Natuurbeleidsplan en de derde en vierde Nota Waterhuishouding. Het rijk ging voortvarend aan de slag. Daar lijkt nu een eind aan gekomen.

Blijkens het voornemen wordt de EHS nauwelijks verder afgemaakt. Verbindingen worden geschrapt. Het rijk gaat daarmee voorbij aan het algemeen erkende feit, dat uitwisseling (van individuen en genetisch materiaal) van levensbelang is voor het handhaven van levensvatbare populaties. Daarmee komen ook Natura 2000 – verplichtingen in gevaar. Onvoldoende migratiemogelijkheden tussen Natura 2000-gebieden zijn fnuikend voor de instandhoudingsdoelen daarvan.

De Wet Natuur wil alleen nog maar een beschermingsregime voor de Natura 2000-gebieden. Wij lezen het zo, dat voor alle overige gebieden het rijk het initiatief aan lagere overheden laat. Als we alleen naar ons eigen gebied kijken (Hoeksche Waard) , dan zou dat betekenen, dat alle terreinen die buiten Natura 2000 liggen in de gemeentelijke bestemmingsplannen op termijn hun beschermde status zouden kunnen verliezen. Een aantal van de terreinen met de bestemming N , die niet in beheer of eigendom zijn van een natuurbeschermingsorganisatie , zou dan ten prooi kunnen vallen aan storende ontwikkelingen als bijv. intensiever landbouwkundig gebruik. Decennialang hebben dat soort kleinere landschapselementen/natuurrestanten een beschermde status gehad. Daarmee werd voorkomen dat het landelijk gebied alleen nog maar een agro-industrieële functie zou hebben.

Het zou van onbehoorlijk bestuur getuigen, als aan de beschermde status een eind zou komen.

Ook het feit, dat de specifieke soortbescherming in Nederland grotendeels opgeheven wordt geeft aanleiding tot ernstige zorg. Al te gemakkelijk wordt er maar vanuit gegaan wordt, dat het algemene voorzorgsprincipe voldoende is. Nu al blijkt dat o.a. gemeenten en waterschappen de huidige Flora en Faunawet maar lastig te vinden. Onder het regiem van de nieuwe wet zal het alleen maar slechter worden, daar de toetsingsplicht bij activiteiten verval.

Ter verdediging van de opheffing van de beschermde status van veel soorten wordt wel gesuggereerd, dat elders in Europa voldoende grote populaties voorkomen.

Het rijk gaat hiermee op de stoel van de Schepper zitten. Is het aan de mens te bepalen welke soorten waar mogen voorkomen? Het rijk miskent met het voorgenomen minimale beleid het belang van goed functionerende gemeenschappen van planten en dieren, waarin alle soorten voorkomen die in een bepaald gebied/biotoop van nature thuishoren.

Jacht.

De voorgenomen nieuwe bepalingen welke veel meer ruimte aan beheers- en plezierjacht geven, stemmen niet optimistisch. Op teveel soorten kan voortaan teveel gejaagd worden. Zo is het o.a. onbegrijpelijk, dat de huismus vogelvrij verklaard is.

We glijden langzaam af naar een land waar geweerdragers in het veld weer frequent aanwezig zullen kunnen zijn. Dit zorgt voor regelmatige verstoring van de overige natuur en ergernis bij het publiek en er gaat een slechte voorbeeldwerking van uit.

Het verschijnsel gastjagerij zal ongetwijfeld gaan toenemen. Ook nu al hoor je klachten van goedwilligen uit jachtwereld over landeigenaren die tegen betaling teveel en te vaak groepen liefhebbers laten jagen.

De voorgenomen wet voert steeds aan, dat meer jacht kan, zolang de populatie (in ons land?) niet in gevaar komt. Wat ons betreft is dat een te beperkte benadering. We hebben de zorg voor al het leven in de natuur. Bestrijding en jacht kunnen slechts bij uitzondering toegestaan zijn. De nieuwe wet draait de zaken om.

Natura 2000.

De opstellers van de concept-wet verwachten als een van de effecten van die wet, dat de bescherming van de natuur in Nederland in overeenstemming zal zijn met de internationale verplichtingen. Zoals boven al gesteld houdt dit in, dat nationale verplichtingen blijkbaar niet meer zo van belang zijn. Enige jaren geleden uitte een groep Belgische natuurbeschermers nog hun bewondering voor het Nederlands natuurbeleid. Dat is nu wel voorbij. Met de nieuwe wet verkwanselt Nederland de eigen natuur en het goede imago dat men had.

Ook internationaal echter reilt en zeilt alles nog lang niet naar wens. Elk land mag weliswaar het Natura 2000 - beleid naar eigen inzicht invullen. De manier waarop Nederland dat doet en gaat doen geeft echter weinig vertrouwen. Het Westerschedeherstel wordt hevig gefrustreerd met heilloze acties, die de belastingbetaler veel geld kosten en die absoluut geen Europese erkenning kunnen krijgen. Veel Natura 2000-gebieden zijn nog niet definitief aangewezen. Ontpolderen zou niet meer kunnen, terwijl ontpolderen juist de enige manier is om nog iets van onze oorspronkelijke natuur op redelijke schaal te herstellen. Voor ons staat buiten kijf, dat estuarien herstel (en dus het halen van diverse instandhoudings- en hersteldoelen) alleen kan middels het weer teruggeven aan de natuur van een klein deel van de eerder voor geldelijk gewin ingepolderde gronden.

In historisch perspectief gezien hebben we als land veel te danken aan inpolderingen. We mogen er wel iets voor teruggeven.

We roepen het kabinet op moed te tonen en terug te keren op de schreden.

Een rijk en fatsoenlijk land als Nederland moet toch in staat geacht worden recht te doen aan de natuur als eigenstandige grootheid. De natuur, als basis van alles, heeft recht op een volwaardige plaats op aarde. Te beginnen in Nederland.

Hoogachtend,

3

M.A.Verweijen

Vereniging Hoekschewaards Landschap